RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 105.424 van 9 april 2002
in de zaak A.85.023/XIV-4513.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. STEVENS,
kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
Schuttersstraat 15-17,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 10 oktober 1968 en van Nigeriaanse nationaliteit, op 28 juni 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 juni 1999 houdende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 juni 1999;

Gelet op het arrest nr. 85.300 van 11 februari 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 maart 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. Verzoekster, van Nigeriaanse nationaliteit, trad op 26 maart 1999 in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 15 juni 1999 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend (adm. doss., stuk 11). Dit is het bestreden bevel waarvan de motivering als volgt luidt :

> "(...)
> art. 7, 1, 1, wet 15/12/1980: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen visum. Het feit van echtgenote te zijn van een Belgisch onderdaan stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals voorzien in art. 2 en 41 van de wet van 15.12.1980 en de art. 43 en 61 van K.B. dd. 08.10.1981 gewijzigd door K.B. van 12.06.1998. De minderjarige kinderen I F. O. en Y. G. E. dienen haar te vergezellen.
> (...).".

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. schendt doordat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst teneinde een visum in het kader van de gezinshereniging te bekomen, een gedwongen scheiding inhoudt van haar echtgenoot en dit in strijd is met artikel 8 van voormeld verdrag dat het gezinsleven beschermt;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord als volgt antwoordt op het middel :

> "Verwerende partij heeft de eer hierop te antwoorden dat verzoekster niet betwist dat zij in België is binnengekomen zonder over de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nodige binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum, te beschikken. De bevoegde Minister was derhalve gerechtigd haar een bevel om het grondgebied te verlaten

te betekenen overeenkomstig artikel 7, lid 1, 1/, van voormelde wet van 15 december 1980. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan geen schending van het privé-leven inhouden en bijgevolg evenmin van artikel 8 van het E.V.R.M.

Verwerende partij kan enkel besluiten dat het eerste middel niet gegrond is.";

Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord geen nieuwe elementen aanbrengt;

2.1.2. Overwegende dat verzoekster niet betwist dat zij België is binnengekomen zonder over de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) nodige binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum, te beschikken; dat de gemachtigde van de bevoegde Minister derhalve gerechtigd was haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen overeenkomstig artikel 7, lid 1, 1/, van voormelde wet van 15 december 1980; dat verzoekster tijdens haar illegaal verblijf in het Rijk in het huwelijk is getreden, zodat de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het E.V.R.M. aan haar eigen toedoen is te wijten; dat bovendien een eventuele verwijdering van het grondgebied geen definitieve verwijdering van haar echtgenoot tot gevolg heeft en dat een bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster niet de mogelijkheid ontneemt om, na zich in het bezit gesteld te hebben van de nodige binnenkomstdocumenten, opnieuw naar België te komen; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, doordat zij gehuwd is met een Belgisch onderdaan en dat de bestreden beslissing niet verantwoord is omwille van het leed dat verzoekster wordt aangedaan;

Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt op het middel in de memorie van antwoord:

"Verwerende partij heeft de eer hierop te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen is rekening houdend met de feitelijke verblijfssituatie van verzoekster. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren om de machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan. Daarenboven is de bestreden beslissing het gevolg van verzoeksters eigen toedoen, aangezien, ofschoon zij verzuimd had om zich te voorzien van de nodige binnenkomstdocumenten zoals voorgeschreven door de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, zij toch verkoos in het huwelijk te treden.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden, maar dat zij opnieuw zal toegelaten worden tot het grondgebied van het Rijk nadat en voor zover zij zich in regel zal hebben gesteld overeenkomstig de vigerende wetgeving. Dienvolgens kan niet aan de overheid worden verweten dat zij de feitelijke gegevens van het dossier niet correct heeft afgewogen en dat er zodoende een kennelijke wanverhouding zou zijn ontstaan tussen de betreden beslissing en de eventuele gevolgen van de tenuitvoerlegging van deze beslissing voor verzoekster. Zij faalt in de uiteenzetting en toont niet aan op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van het evenredigheidsbeginsel.

Verwerende partij kan enkel vaststellen dat het tweede middel niet gegrond is.";

Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord geen nieuwe elementen aanbrengt;

2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing genomen is rekening houdend met de feitelijke verblijfssituatie van verzoekster als illegale vreemdeling; dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren om een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van haar huwelijk met een Belgisch onderdaan; dat daarenboven de bestreden beslissing het gevolg is van verzoeksters eigen toedoen, daar, ofschoon zij verzuimd had om zich te voorzien van de nodige binnenkomstdocumenten zoals voorgeschreven door de Vreemdelingenwet, zij verkoos in het huwelijk te treden; dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden, maar dat zij opnieuw zal toegelaten worden tot het grondgebied van het Rijk nadat zij zich in regel zal hebben gesteld overeenkomstig de vigerende wetgeving; dat dienvolgens niet aan de Overheid kan worden ten grieve geduid dat zij de feitelijke gegevens van het dossier niet correct heeft afgewogen en dat er zodoende een kennelijke wanverhouding zou zijn ontstaan tussen de bestreden beslissing en de eventuele gevolgen van de tenuitvoerlegging van deze beslissing voor verzoekster; dat de bestreden beslissing derhalve geen schending inhoudt van het evenredigheidsbeginsel; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de motivering van de bestreden beslissing een voorbeeld is van een stereotype, geijkte- en gestandaardiseerde motivering zonder dat de eigen specifieke kenmerken die het dossier van verzoekster bevat, worden aangehaald;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

> "art. 7, 1, 1, van de wet van 15/12/1980
> betrokkene verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : geen visum.
> Het feit van echtgenoot te zijn van een Belgische onderdaan stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals voorzien in art. 2 en 41 van de wet van 15.12.1980 en de art. 43 en 61 van K.B. dd. 08.10.1981 gewijzigd door KB van 12.06.1998.
> De minderjarige kinderen F. Os. I. en G. E. I. dienen haar te vergezellen.";

Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt op het middel in de memorie van antwoord:

> "Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing:
> "art. 7, 1, 1, van de wet van 15/12/1980
> betrokkene verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : geen visum.
> Het feit van echtgenoot te zijn van een Belgische onderdaan stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals voorzien in art. 2 en 41 van de wet van 15.12.1980 en de art. 43 en 61 van K.B. dd. 08.10.1981 gewijzigd door KB van 12.06.1998.
> De minderjarige kinderen F. O. I. en Gloria E. I. dienen haar te vergezellen.".

Verwerende partij stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste documenten en dat een huwelijk met een Belgische onderdaan haar niet vrijstelt in het bezit te zijn van de binnenkomstdocumenten zoals vereist door art. 2 en 41 van de wet van 15.12.1980 en art. 43 en 61 van het KB van 08.10.1981. De beslissing lijkt derhalve te zijn genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen, die motivering de beslissing lijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk lijkt.

Verwerende partij kan enkel besluiten dat het middel niet gegrond is.";

Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord geen nieuwe elementen aanbrengt;

2.3.2. Overwegende dat in de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar het feit dat verzoekster niet in het bezit is van de door de artikelen 2 en 41 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en naar de artikelen 43 en 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending van artikel 41, § 2, en artikel 43 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aanvoert, doordat zij voorhoudt dat zij met een E.G.-vreemdeling dient gelijkgesteld te worden; dat haar verblijfsrecht niet afhankelijk kan gesteld worden van het voorleggen van geldige binnenkomstdocumenten; dat de motivering van de bestreden beslissing niet verwijst naar de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet genoemde redenen tot verwijdering en dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 doordat verzoekster een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten in plaats van haar in te schrijven in het Vreemdelingenregister;

Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt op dit middel in de memorie van antwoord:

"Verwerende partij heeft de eer hierop te antwoorden dat verzoekster overeenkomstig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 door haar recent huwelijk met een Belgische onderdaan, gelijkgesteld wordt met een E.G.-vreemdeling, in geval zij zich met hem vestigt of komt vestigen. Echter luidens artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de echtgenote bedoeld in voormeld artikel 40, die, zoals verzoekster, niet de nationaliteit bezit van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen, houder moet zijn van het document dat krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet is vereist om tot een regelmatige binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. Bij gebrek aan een geldig visum, voldeed verzoekster op het ogenblijk dat de bestreden beslissing werd genomen niet aan laatstgenoemd artikel. Zij kan de bepalingen van de artikelen 41, derde lid, en 43, 3/, van voornoemde wet van 15 december 1980 niet in haar voordeel inroepen, daar zij niet aantoont, noch beweert, over een

geldig visum te beschikken of ooit te hebben beschikt. Integendeel ontkent zij niet onwettig te hebben verbleven in het Rijk, zelfs tot op de dag van haar huwelijk. In principe moeten wetsbepalingen niet geacht worden rechten te verlenen op grond van gegevens, zoals te dezen een feitelijke verblijfssituatie, die enkel in de onwettigheid zijn tot stand gekomen. Verzoekster toont niet aan dat dit principe in casu niet zou opgaan. Daarenboven is voornoemd artikel 43, 3/, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de omzetting naar Belgisch recht van artikel 3.3 van de richtlijn 64/221/EEG van 25 februari 1964 waarin wordt bepaald : "Het verlopen van het identiteitsbewijs dat de toelating in het ontvangende land en de afgifte van de verblijfsvergunning mogelijk maakt, kan de verwijdering van het grondgebied niet wettigen". De voorbereidende werken van die richtlijn tonen aan dat met deze bepaling slechts het verval wordt beoogd tijdens een wettig verblijf na regelmatige binnenkomst wat in onderhavige zaak geenszins het geval is, daar verzoekster aldoor onwettig op het grondgebied verbleef.

Verwerende partij kan enkel besluiten dat het middel niet gegrond is.";

Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord geen nieuwe elementen aanbrengt;

2.4.2. Overwegende dat verzoekster overeenkomstig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet door haar recent huwelijk met een Belgisch onderdaan, gelijkgesteld wordt met een E.G.-vreemdeling, ingeval zij zich met hem vestigt of komt vestigen; dat luidens artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, de echtgenoot bedoeld in voormeld artikel 40, die, zoals verzoekster, niet de nationaliteit bezit van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen, houder moet zijn van het document dat krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet is vereist om tot een regelmatige binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten; dat, bij gebrek aan een geldig visum, verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet voldeed aan laatstgenoemd artikel; dat zij de bepalingen van de artikelen 41, derde lid, en 43, 3/, van de Vreemdelingenwet niet in haar voordeel kan inroepen daar zij niet aantoont, noch beweert over een geldig visum te beschikken of ooit te hebben beschikt; dat zij integendeel niet ontkent onwettig te hebben verbleven in het Rijk, zelfs tot op de dag van haar huwelijk; dat in principe wetsbepalingen niet geacht moeten worden, rechten te verlenen op grond van gegevens, zoals te dezen een feitelijke verblijfssituatie, die enkel in de onwettigheid zijn tot stand gekomen; dat daarenboven voornoemd artikel 43, 3/, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 3.3 van de richtlijn 64/221/EEG van 25 februari 1964 waarin wordt bepaald: "Het verlopen van het identiteitsbewijs dat de toelating in het ontvangende land en de afgifte van de verblijfsvergunning mogelijk maakt, kan de verwijdering van het grondgebied niet wettigen", dat de voorbereidende werken van die richtlijn aantonen dat met deze bepaling slechts het verval wordt beoogd van het identiteitsbewijs tijdens een wettig verblijf na regelmatige binnenkomst, wat in onderhavige zaak geenszins het geval is, daar verzoekster aldoor onwettig op het grondgebied verbleef; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat verzoekster een regularisatieaanvraag heeft ingediend, gekend onder het nummer 32202000012700001, overeenkomstig de wet van 22 december

1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat op 7 november 2001 de derde Nederlandstalige kamer van de Commissie voor regularisatie, na onderzoek op tegenspraak, aan de Minister van Binnenlandse Zaken een gunstig advies heeft uitgebracht betreffende de ingediende regularisatieaanvraag; dat uit de debatten is gebleken dat de bevoegde Minister terzake nog geen beslissing heeft genomen;

Overwegende dat de verwerende partij het bestreden bevel van 15 juni 1999 niet zal uitvoeren zolang de Minister van Binnenlandse Zaken geen beslissing heeft genomen inzake de regularisatieaanvraag,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen april tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**